

her i Salen, idet det alt da blev antydet, at det var noget, som mere blev stillet op for et Syns Skyld. Derimod forekommer det mig afgjort, at Landstinget har stillet sig paa en helt anden og langt mere imødekommende Maade. Som de Herrer ville mindes, kom Finansloven op til Landstinget midt i Marts, efter at Folketinget paa den havde indsat nye Poster, strøget adskillige Bevillinger, formindsket nogle og forøget andre, kort sagt, den kom op til Landstinget, stærkt præget af de Ønsker, der vare oppe i Folketinget. Der var jo naaet en delvis Enighed med Regeringen paa de fleste Budgetter; paa enkelte Budgetter var der naaet absolut Enighed, og i det hele og store havde Regeringen kunnet slutte sig til Folketingets Afgørelse, kun paa enkelte Poster, væsentlig inden for Finansministeriets og Forsvarsministeriets Budgetter, var der Divergenspunkter. Hvorledes tog saa Landstinget imod denne Finanslov? Det støttede Regeringen ved at optage de Poster, som Regeringen for sit Bedkommende lagde afgørende Vægt paa, og udtalte selv kun et Ønske om en lille Ændring med Hensyn til Tilskuddet til Skolelærerløningerne. Ved Siden deraf fastholdt det kun, at det ikke kunde være med til at lade 5,000 Kr. gaa over fra Kommunitetet til Universitetets Legatmidler, ellers gjorde det ikke andet end at optage de Poster, som Regeringen anmodede det om at optage. Det eneste Ønske, som Landstinget altsaa fremsatte for sit eget Bedkommende, gjaldt disse 5,000 Kr.; jeg ønsker derfor at dvæle et Øjeblik ved denne Post. Universitetets Legatmidler høre jo ikke under Rigsdagens Kassefort, og derfor er der ganske god Grund til at sige, at naar den synkende Rentefod fører til, at disse Midler reduceres, er det noget, der skal og bør føles og saa af dem, som nyde godt af disse Midler. Man kan jo ikke paa en Gang glæde sig over den faldende Rente og saa samtidig sige: Men vi ville ikke, at de, som lide derunder, skulle lide derunder; man maa til en vis Grad sætte Tæring efter Næring og maa altsaa sige: Naar vi staa over for en synkende Rente, maa det gaa ud over et eller andet, som vi ellers gerne kunde ønske rigeligere Midler til. Det modsatte gaar sandelig ikke an, især ikke samtidig med at man — mere eller mindre aabent — betragter det som en Opgave for Staten kunstig at trykke Rentefoden ned. Ellers bærer man sig ad, som det for et Par Aar siden blev fortalt om nogle Sparekasseres interesser — jeg tror her paa Sjælland. Som Sparekasseres interesser forlangte de meget bestemt, at Indlaansrenten skulde holdes oppe paa 4

½ pct, medens de samme Mennesker qua Agrarer sagdes at være ivrige Agitatorer for, at Rentefoden skulde trykkes ned. Det er dog ganske naturligt, at man er utilbøjelig til at gaa ind paa, at Staten skal være med til noget lignende. Det var altsaa en ret sund Betragtning, der laa bag ved denne Fordring fra Landstingets Side, og, som sagt, det var Landstingets eneste egne Fordring, ellers gjorde det ikke andet end holde paa de Fordringer, om hvilke Regeringen havde sagt, at de vare nødvendige, for at den kunde modtage Finansloven. Saaledes stillede Landstinget sig altsaa under Finanslovens Behandling i Tinget, og hvorledes stillede det sig saa i Føllesubvalget? Altsaa der stillede Landstinget sig saaledes, at det gik med til, hvad der opnaaedes Enighed med Regeringen om; det udtalte blot, at over for de enkelte Punkter, hvor der ikke var opnaaet Enighed mellem Folketinget og Regeringen, vilde Landstinget ikke lægge Tryk paa Regeringen, det maatte være Folketingets Sag. Naar — som Tilfældet er — den nuværende Regering ikke har lagt an paa at staa i et særligt Tillidsforhold til Landstinget og altsaa heller ikke kan have den absolute Kontakt med Landstinget, som ellers vilde være Tilfældet, forekommer det mig, at det er et Standpunkt, som ikke alene er ret korrekt, men ogsaa ret loyalt over for Regeringen, at Landstinget siger: Vi ønske ikke at søge Forstaaelse med Folketinget om disse Punkter, vi risikere ellers at komme til at tvinge Regeringen bort, fordi den holder paa forstædigt, som vi netop ønske, den skulde holde paa. (Munterhed). Ja, det er saa korrekt og saa naturligt, at det tilmed efter min Mening er det loyale Standpunkt over for Regeringen, som det andet Ting kunde indtage. Nu har man sagt, at deraf maatte følge, at Landstinget havde purret acceptere, hvad Regeringen og Folketinget kunde blive enige om. Jeg kan ikke se andet, end at det dog er den urimeligste af alle Fordringer. Det er klart nok, at Landstinget bibeholdt og kunde bibeholde — uden at sige et eneste Ord — sin Frihed til at veje og vrage, hvad de andre to Parter enedes om, og at det ikke behøvede at tage noget Forbehold i saa Henseende. Men for en Sikkerheds Skyld tog i øvrigt Landstinget sit Forbehold. Klart og saaledes, at det ikke kunde misforstaaes, hævdede det sin Frihed til at gaa med eller lade være at gaa med til, hvad Regeringen og Folketinget enedes om. Og hvorledes brugte Landstinget saa denne Frihed? Da Regeringen meddelte, at den for at opnaa Forstaaelse var gaaet ind